

Rugby. A meccs elején

Sport

Sportok, amelyek nálunk nem közismertek

Írta: Doni Ervin

Magyarország a sportok hazája. Bebizonyították ezt azok a ragyogó eredmények, amelyekkel versenyzőink annyiszor maguk mögé utasították a világ minden tájékáról összesereglett ellenfeleket. De bebizonyította ezt a berlini olimpiász is, amelyen, *tíz világbajnokságunkkal*, közvetlenül Németország és Amerika után következünk a világ sportoló nemzetjeinek sorában. Bár a tíz világbajnokság azt mutatja, hogy Magyarország nemcsak egy sportágban, hanem a sport minden ágában kiváló, *allround sportnemzet*, mégis akadnak olyan sportágak, amelyeket nálunk nemcsak, hogy nem művelnek, de alig ismernek.

Így elsősorban a *base-ball*-ról, erről az ízig-vérig amerikai játékról alig tud valamit a magyar sportközönség. A *base-ball* az Egyesült Államokban rendkívül népszerű. A meccseket százezrek látogatják, a híres játékosok pedig többet keresnek, mint a legnépszerűbb filmsztárok. Így Babe Ruth, Amerika legnépszerűbb *base-ball* játékosa, akit Amerika nemzeti hősként tisztel, évente több, mint 150.000 dollárt keresett.

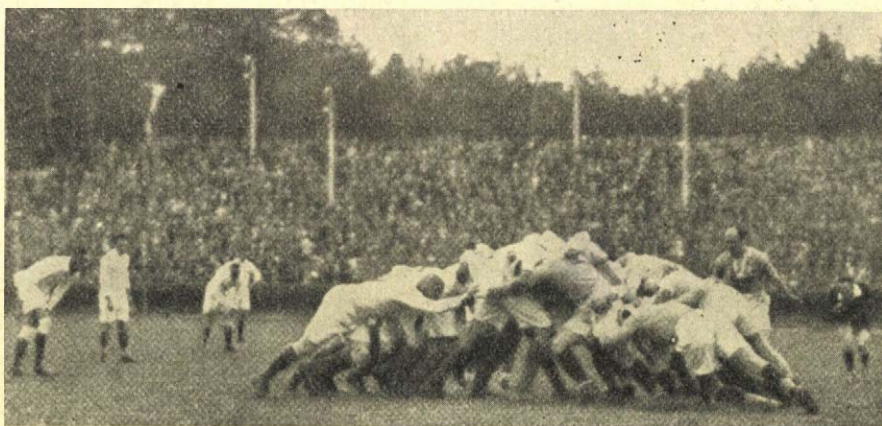
A *base-ball*t két, kilenc főből álló csapat játssza, a négy sarkán kis házakkal ellátott pályán. A két csapat közül az egyik „belül”, a másik „kívül” van a játékban. A belül levők célja, hogy mennél többször fussák körül a játékteret anélkül, hogy a kívül levők a bőrlabdával megérintsék őket. A labda úgy kerül a játékba, hogy a kívül levők egyike a „dobó” az egyik háznál, az úgynevezett *home basenél* álló társa, a „fogó” felé dobja a labdát. Az eldobott labdát azután a „belső” embere, aki ugyancsak a *home basenél* áll, egy hétcéntiméteres fabot segítségével igyekszik olyan erősen megvágni, hogy az messze elrepüljön és így, mialatt a „külsők” a labda után szaladnak, minél többször fussa meg a játékteret anélkül, hogy a labdával megérintsék. Ha a

futót a labdával megérintik — kiesik. Kiesik akkor is, ha a „dobó” által játékba küldött labdát ütőjével háromszor elhibázza. Ha a belső csapat létszáma hatra olvad, helyet cserél a külsővel. Mindkét csapat kilencszer van belül és kilencszer kívül. A mérkőzést az a csapat nyeri, amelynek tagjai többször futottak körül a játékteret.

A *base-ball*t igyekeztek Európában is meghonosítani, így utoljára a berlini olimpiászon tartottak *base-ball* bemutatót. A zsúfolásig megtelt stadion nézőközönsége eleinte érdeklődéssel figyelte a játékot, de csakhamar füttyüléssel, kiabálással igyekezett a rendezőseget a játék abbahagyására rábíjni, amikor pedig ez nem sikerült, sűrű tömegekben hagyta el az arénát. Azok pedig, akik ott maradtak nem a játékot figyelték, hanem azt a kis amerikai csoportot, amely éktelen füttyüléssel — náluk a füttyülés tetszést jelent — nagy izgalommal figyelte a játék lefolyását.

A másik rendkívül népszerű amerikai sport, amelyet nálunk nem játszanak: a *rugby*.

A *rugby*t két, tizenöt főből álló csapat játssza. A pálya két végén, akárcsak a futballnál, két kapu áll, de itt az oldalkapufák a kapu fölé nyúlnak. A *rugby*t

Rugby. A félidő végén

Base ball

tojásalakú bőrlabdával játsszák, amelyet kézzel, lábbal lehet továbbítani. A cél: a labdát vagy *kézzel* a kapuba vagy *lábbal* a kapu fölé, a meghosszabbított kapufák közé juttatni. Az ellenfelet a labda továbbításában kézzel-lábbal lehet akadályozni, ami azután nagyon gyakran súlyos szerencsétlenségek okozója. Ez a meglehetősen durva játék nálunk nem talált talajra, így a magyar közönség csak a mozikban rémülözhet a rugby tumultuozus összecsapásain.

Franciaországban népszerű játék a *pelotte*. Ez a baszk eredetű labdajáték két, három tagból álló csapat között kerül lebonyolításra. A pályát egy tizenkét méter magas fal zárja le. A játék célja, hogy a falra dobott, bőrrrel bevont kaucuklabdát az ellenfél, — amelynek két tagja a falhoz közel, a harmadik távolabb helyezkedik el, — elfogja és visszaüsse. Ha ez nem sikerül, a csapat pontot veszít. A *pelotte*, a tennisszel némi rokonságot mutató, érdekes és nagy ügyességet kívánó játék.

De az atlétikának is van olyan ága, amelyet nálunk alig úznak és ez a *kalapácsvetés*. Itt a dobó egy háromoldalon ketrecszerűen elzárt térből hajtja ki a „kalapácsot“, egy acélsodronyra erősített vasgolyót. A győztes természetesen az, aki a legmesszebbre hajtja a golyót. A „ketrecre“ azért van szükség, mert a dobó nagy lendülete folytán többször kicsúszott a vasgolyó és súlyos szerencsétlenséget okozott. Egészen érthetetlen, hogy ez a sportág, amely érdekességben határozottan felülmúlja a díszkoszvetést vagy súlydobást, nálunk nem terjedt el.

Reggeli zsoltár

Uram, nem én nézek most fel az égre:
Örök nagyságod fénylő tükörébe,
Nem nézem én, — mi szédít, rám sugárik —
Erős kezeknek fenséges csodáit . . .

Apró örömmek zsoltározom én:
A rügybontó nap áldott reggelén
Piros köntösű katicabogárnak
Opálos fényű, hét pettyén csodállak
Melyből reám a Mindenség nevet,
És égig zengem dicsőségedet! . . .

VÁLYI NAGY GEZA

Ketten Párizs ellen

Regény.

Írta és rajzolta: Vaszary Gábor

Copyright by Singer és Wolfner

7. folytatás

TIZEDIK FEJEZET.

Azokat az embereket, akik organizálni akarnak valamit, ami tulajdonképpen az Isten kezében van, nem bírom.

Elviselhetetlen érzést vált ki belőlem, amikor valaki következetesen zacskóban tartja a pénzt és ezt a zacskót a nyakában hordja, míg ezalatt az, aki vele van, egyetlen pénzdarabbal sem rendelkezik és így állandóan a nyomában kell járnia.

Közben kétezer frankot is kaptunk.

Nekem is vannak terveim az étellel kapcsolatban és különkiadásaim is volnának. Két hete vagyunk Párizsban és még Napoleon sírját sem láttam.

Nem érdekel, hogy négerül megtanult.

— A vadgalamszürke puha kalapról pedig ne is beszélj nekem, mert megundorodom tőled!

— Add ki a jussomat!

— A könnyelműségnek is van határa.

— Add ki a jussomat!

Estére kiadta. Az előzmények nem fontosak.

Ezerkétszázötvenhét frankot kaptam. Ebből tartozom élelmezni magamat és megváltani a visszafelé szóló vasúti jegyemet is.

— Rendben van.

— Mi az? Hová rohansz?

— Veszek egy kalapot.

Félóra múlva túlestem rajta. Már is jöttem vissza, az új kalappal a fejemen.

— Tetszik?

— Rémes — mondja és alig nézi. — Miért barna?

— Világosszürke kalapban nem volt meg a fejbőségem.

— Napokon keresztül világosszürke kalapért sírtad tele az életemet.

— A világosszürke kalapok holnap érkeznek.

— De miért vettél barnát? Erre felelj!

— Nem hallottad, hogy a világosszürke kalapok holnap érkeznek?

— Mit jelentsen ez? Még egy kalapot akarsz venni?

Nem is érdemes vele vitatkozni. Azon nem is csodálkozok, hogy egyáltalán tudtam kalapot venni magamnak, francia tudás nélkül. Nem is érdemes szóba állni vele.

— Azért vettem barna kalapot, mert pontosan a fejemre illett és rengeteg embernek van barna kalapja.

— Nem érdekelsz!

— Azért is vettem barna kalapot, mert egy szürke kalap is kell.

— Ne is beszélj, mert oda se figyelek.

— Különbösen az én ötletem volt Párizsba jönni. Erre mondj valamit, ha tudsz!

Braun Pityu váratlan megérkezése vetett véget a vitának. Vasárnap nem jöhetett el (randevuja volt egy csodaszép francia nővel). Elmesélte az élettörténetét is. Kitérdekel Braun Pityu életrajza? Két frankot keres óránként és nélkülözhetetlen.

— Na én most megnézem Napoleon sírját.